

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójhny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šserbske njedželiske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihcizishezětni w Wudysšinje a płaczi šchtwórtlětnje 2.— hr. bjes porta.

4. njedž. po 3 kralach.

Lišt na Romskich 13, 8—10.

Pšchirnanje wo slym wotrocztu, kotremuž jeho knjes dołh wo džěpacž tykaz puntow spuščězi, je nam wschitkim snate (Math. 18, 23—35). Tutón wotročžt bě nětko šwój wulki dołh wotbył. Ale dołžnik tola wosta. Wón bě šwójemu kralej ša wulku dobrotu, kotruž běšče dostał, džakownosć a lubosć winojty. Wón mějesče tež pšchisłuschnosć, šo šmilicž nad šwójim towařšcu, kaž běšče jeho knjes šo na nim šmilicž. Žako to njecžinješče, roshněwa šo jeho knjes a poda jeho čžwilam, hačž wón šaplaczi wschitko, šchtož winojty běšče. — Tež my šmy dołžnizy našeho Bóha, wjazy hačž džěpacž tykaz puntow jenož winojezi. Jesuř je pšchisł a je se šwójej šwjatej a drohej krewju našcu winu šaplacžil. Našch duřchiny dołh je šaplacženy, ale Bóži dołh lubosće a džakownosće pšhecžiwu Bóhu je nětko čžim wjetřchi a š dobom tež dołh lubosće, kotruž pšhecžiwu šwójemu bližšchemu mamy čžim wjetřchi. Našchemu bližšchemu lubosć wopokafacž a šo na nim šmilicž, kaž je šo Bóh na Jesuřu a nad nami šmilicž, je našcha šwjata winowatosć. Wo tym rěčzi našcha epistola.

Wulki a šwjaty dołh lubosće, kotruž mjes šobu mamy.

1. Daj šo na njón dopominacž. 2. Daj šebi prajicž, kaš našch jón wotplacžicž.

1. Kaš wjele darow, dobrotow šmy wot naroda šem dostali wot starčheju, wučerjow, pšhecželow. A hdyž šmy dorosćeni, hiščeže wschědnje a bohacže wjele dobrego wot druhich čžlowjelow dostawamy. Šjednocženstwo, a kotruymž šmy žiwi, džělbrazče, kotrež šhoniny, třeřcht a pomoz, kiž šo nam w slych dnjach

wopokafujetej, to wschitko šu dobre dny, kotrež wot čžlowjelow dostawamy. Nadobna wutroba njeha paš jenož wšacž, ale tež dacž a šarunacž. Nadobna wutroba rad staršchimaj, wučerjam a pšhecželam dobrotu, kotrež šu na wschelate waschnje wot nich šhonike, šarunacž pšyta. Na to japoschł naš dopomni se šłowom: „Njebudžežce nikomu ničžo winojezi.“ Šprawný kšchescžijan rad šwój dołh šaplaczi, niz jenož tón dołh, na kotrehož šaplacženje je šo se šwójim šłowom abo se šwójim podpškimom šwjasał, ale wón tež na to špomina, kaš mohł to dobre šarunacž, kotrež je bohacže dostawał. Najprijóžy paš dyrbi šwjaty duch nam woczi wotewriež, šo našch wulki, šwjaty dołh lubosće špóšnawamy, kotruž jako kšchescženjo mjes šobu mamy. Wo tym pišče japoschł Pawoł: „Njebudžežce nikomu ničžo winojezi, kšhiba to, šo šo mjes šobu lubujecže.“ Našch Knjes Jesuř je prajil: „Nowu pšchikasnju dam ja wam, šo byščeže šo mjes šobu lubowali, kaž ja wař lubował šym, šo šo tež wy jedny to druhého lubujecže.“ Tu macže njebjeste žórko, š kotrehož ma bratrowšta lubosć šo žórlicž. Dofelž je Bóh naš taš jara lubował, šo je šwojeho jenicžkeho narodženeho šyna ša naš dał, dofelž je Jesuř naš taš lubował, šo je ša naš do kšhudoby a niřkocže, do haniby, do čžerpjenja a šmjercže na kšchizu šchł. Tehodla mamy my šo mjes šobu lubowacž. Kaš je Jesuř naš lubował, taš dyrbimy šo mjes šobu lubowacž. Šchto móže šchěrořosć, dołhosć, hłubokosć a wyřokosć jeho lubosće wuměricž. Šo jeho pšchikladže mamy čžinicž. Našcha lubosć šo tež nješmě wobmjesowacž na tych, kiž nam lubosć wopokafaju a wot kotruž my dobrotu dostawamy. Jesuř praji: „Pšchetož, hdyž wy lubujecže tych, kotřiž wař lubuja, taške myto wy šmějecže. A hdyž šo jeno pšhecžiwu waschim bratram lubošnje šadžeržicže, šchto wy wošebneho čži-

nicze?" (Math. 5, 46—47). My dyrbimy też tych lubowacz, kiž nam žaneje luboscze njejbu wopolašali, haj, žamo našchich nje-pscheczelow. My dyrbimy tych žohnowacz, kiž naš polleja, dobrotu čžinicž tym, kiž naš hidža, proščycž sa tych, kiž nam škodža a naš pschescžehaju. Galle psches wěru do Jesom Šhrysta wulki žwjaty doh luboscze pōsnavamy, kotryž mamy a wo kotrymž we našchey epistoli rēka: „Šchtōž drugeho lubuje, tōn je saŋon dopjelniŋ a luboscž je teho saŋonja dopjelnjenja.“ Wěra dyrbi teho dla pschezo a pschezo sažo naš napominacz, wulki žwjaty doh luboscze wotplaczicž, kotryž Jesom Šhrysta dla bjes žobu mamy.

Ow, to je wulki, čžezki, žwjaty hōbrski doh, doh, kotryž ženje njebudžemy wotplaczicž, dofelž njemōžemy našchemu Bohu a Šbōžnikēj ženje jeho dobroty sarunacz, kotrež je nad nami čžiniŋ. Šchtōž je to khtnje spytaŋ, tōn wulkoscž a čžezkoscž tuteho dohha snaje. Wotrocžt abo džowka, kiž jenož to čžini, šchtōž dyrbi. je bōrŋy hotowy se žwojim dželom. Wucžer, kiž jenož žwoje hōdžiny dawwa, je i powolanjom bōrŋy hotowy. Tōn, kiž druhich pschizluščnosčow pscheczimo wōtznemu krajej njesnaje, hačž so žwoje dawwi dawwa a to čžini, šchtōž po saŋonju dyrbi, je bōrŋy hotowy se žwojimi pschizluščnosčemi. Tak je tež i tymi, kiž wulki a žwjaty doh luboscze nječžuja, kotryž pscheczimo bratram maju. Woni žu spōkojom, hdyž žu to čžinili, šchtōž čžlowjeste saŋonje wot nich žadaja. Woni žu hiščezje spōkojniski žami se žobu, hdyž Bože kaŋnje se štkami njejbu pschestupili, kiž wěra. Šchescžijan paŋ, kiž žwoju winowatošč pscheczimo žwojim bratram snaje, ženje njebudže hotowy. Šchtōž čžze we Šhrystužowym duchu a po jeho pschizladže lubowacz, tōn spōsnaje, so žwōj doh ženje njemōže doplaczicž. Dha rēka pschezo sažo dželacz a žo staracz, rēcžecž a radžicž, dawwacz a pomhacz, wōščewicž a troščtowacz. A hdyž dale ničō njemōže čžinicž, dha tola mōže sa bratrow žo modlicž, so by Božu pomōž a hnadu Jesom Šhrysta sa nich wuproščl. Tutōn doh luboscze je njesaplaczomny. Tehodla praji japoschtol: „Njebudžezje nikomu ničō winojcži, khibba to, so žo bjes žobu lubujecze.“ A tola dyrbimy na tym dželacz, so byčimny žwoju winowatošč dopjelnili.

2. Daj žebi prajicž, kaŋ mašč žwjaty doh luboscze wotplaczicž. Šchtōž drugeho lubuje, tōn je saŋon dopjelniŋ. Pschetož, šchtōž prajil je: Ty njedyrbišč mandželstwo kaŋacz, ty njedyrbišč mordowacz, ty njedyrbišč kradnyčž, ty njedyrbišč falschnje žwēdčezicž, ty njedyrbišč požadacz a jeli so kotra druha druha kaŋ je, ta budže w tym žlowje wobšamknjena tak: ty dyrbišč žwojeho bližšchego lubowacz, jako žam žo. To je lohko, Boži saŋon dopjelnicž, hdyž jōn po našchim spodobanju wuložimny. Šdy by Bōh w žwojich žwjatnych kaŋnjach jenož šjanone mandželstwo kaŋman'e, hrube paduščstwo, krawone mordadžstwo, wopacznu pschizahu psched žudnistwom saŋasaŋ, dha mohli jich wjele žo khwalicž, so žu Boži saŋon dopjelnili. Žara wjele je tajkich kschescžijanow, kiž žo hižo tehodla sa prawnych a pobožnych džerža, dofelž njejbu mandželstwo kaŋali, nikoho škōzowali, ničō kradnyli, žanu wopacznu pschizahu pschizahali. Šdyž žebi paŋ saŋon psches Jesuža a jeho žwjateho ducha wukladowacz damy, potom spōsnajemny, so mōže jenož luboscž saŋon dopjelnicž.

Šdyž pižane steji: „Ty njedyrbišč mandželstwo kaŋacz,“ dha njerēka to jenož, so ma žo mandželstwo žwjate a njerostorhnjene džeržecž a so mamy žo hladacz wšchēje nježwērnoscze. Mē, našch Šnjes je žam prajil: „Šchtōž na žōnŋku pohlada, taŋ, so by žebi tužamupožadaj, tōn je hižo mandželstwo i njej škamal w žwojej wutrobje“ a „šbōžni žu čži, kiž čžisteje wutrobny žu. pschetož woni budža Boha widžecž.“ Ty mandželŋski dyrbišč žwoju žonu, ty žona dyrbišč žwojeho mandželŋŋeho i wutrobny lubo mēčž a čžescžicž, žo w ščezpliwoscži wjesčž, jedyn sa drugeho žimny byčž a žebi žwērnej wostacz w dobrnych a šlych dnjach a hladacz,

so jedyn teho drugeho žobu do njebjež pschizneje: Tak sprošymi luboscž šchestu kaŋnju.

„Ty njedyrbišč mordowacz“, to njerēka jenož, ty nježmēšč žaneje čžlowŋŋeje kraw pschelecž, so njeby twoja krej sažo pschelata byla, ale japoschtol tež praji: „Šchtōž žwojeho bratra hidži, tōn je mordadž“. A luboscž nam pschizaje, so dyrbimy kōdnnych napščicž, lacžnych napojicž, našch wobleŋacz, khornych a jatnych wopytacz, nje-pscheczalam wodacz a dobrotu čžinicž a našchemu bližšchemu pomhacz we wšchitkich čželnych nuščach, kaž žmilny Samaritŋŋi. Tak sprošymi luboscž pjatu kaŋnju.

„Ty njedyrbišč kradnyčž“. To njerēka jenož, ty dyrbišč žwoju ruŋu čžistu džeržecž wot hrubeho paduščstwa, ale to rēka: ty nježmēšč tež i njeprawej tworū abo i njeprawym wikowanjom a tež niž pod šdacžom prawa nēkaŋje njeprawe kublo žebi dobyčž, wjele bōle dyrbišč twojeho bližšchego kublo a žimnoscž pomhacz polēpschicž a šdžeržecž. „Ty njedyrbišč falschnje žwēdčezicž.“ Š tutymy žlowami njeje jenož wopaczna pschizaha psched žudnistwom saŋasana, kotraž žo tež wot žwētoweje wšchnosčē žurowje khosta, ale tež saŋasana na našchego bližšchego žo pschizblodžecž, jeho wobelhacz a pscheradžicž. Š tym paŋ je tež prajene: Ty dyrbišč jeho žlaboscž pschiznyčž, jeho samolwicž, čžopke žlowo sa njeho rēcžecž, kaž Jonathan sa Davita psched rošhnēwanjom Saula. Tak pyta luboscž wōžmu kaŋnju dopjelnicž. „Ty njedyrbišč požadacz“. Š tym žo wšchitka šlōšč wutrobny, wšcha nabrahnoscž, wšcha sawicž, wšcho wjelele na škodže drugeho atd. saŋaze. A jeli so kotra druha kaŋ je, ta budže w tym žlowje wobšamknjena tak: „Ty dyrbišč žwojeho bližšchego lubowacz jako žam žo.“ Luboscž naš wucži, so dyrbimy našchego bližšchego runje tak lubowacz, kaž my žamnych žo lubujemy, so dyrbimy jemu runje tak wjele dobrego popščecž a čžinicž, kaž my žebi popščejemy a čžinimny. „Luboscž bližšchemu žaneje škodny nječžini.“ Wona ničō šleho njemnyžli a njemumnyžli, wona žannych šlych štkow nječžini. Jeho žimjenje, jeho mandželstwo, jeho wobšedženŋstwo, jeho dobre mjeno žu jej žwjate. Luboscž njebudže na to myžlicž, žebi na tym abo druhim pschepščimnyčž, ale wona budže na to džiwacz, bližšchego šbože a čžescž, wjelele a šbōžnosčž pschizporjecž a spēchomacz.

Boži saŋon i wōčžomaŋ luboscze wobhladajo haŋle prawje spōsnavamy, kaŋki wulki a žwjaty doh luboscze nad nami leži. My jōn ženje wotplaczicž njebudžemy. Mē je wšchey pilnoscžu a žwērnoscžu džakowneje wutrobny mamy na wotplaczēnju tuteho dohha dželacz. Šdyž žo psched woblicžom žwjateho Boha praščamny: je luboscž bratram čžerženŋŋka mōž wšchitkich našchich žlowow a štkow byla, je našcha bratrowŋka luboscž pschezo tak čžista byla, kaž luboscž Boža pscheczimo nam, tak žylta, kaž Jesužow luboscž, kotraž je jeho žamo do žmjerče čžerika, je našcha luboscž pscheczimo kōždemu, pscheczimo šlym kaž pscheczimo dobrnym, pscheczimo nje-pscheczalam kaž pscheczimo pscheczalam jenat žylta byla, njeje kōna žo jenož i prošdnymy žlowami špōkojika, ale žo w štkach wopolašala, bēšche wona štanje hotowa a šwōlniwa dželacz a žo staracz, pomhacz a troščtowacz, napominacz a rošwucžowacz, bēšche wona hotowa, wšcho njesčž, wšcho wēricž, wšchego žo nadžijecž, wšcho čžerpicž, hdyž tajke praščenje žebi priđōk pokōžimny a khtnje psched Božim woblicžom žo prahujemy, dyrbimy wuščacz, so žmy w tym wšchem nježwērnī a lēni dožnizny byli. Duž čžzemny psched nim žo ponižowacz a jeho wo wodaczē proščycž, so čžyŋl nam te dželacz tyžaz punow spuščezicž, kotrež žmy jemu winojcži. Wōn čžze a budže jo čžinicž. A jeho žmilna luboscž, kotruž šhonimny, dyrbi naš potom čžericž, našchemu bližšchemu i wutrobu wodacz, šchtōž je nad nami šhrēščil a škōndžil a jemu i prawdu a i wutrobu bratrowŋku luboscž wopolašacz. W Jesužowej luboscži leži pschizlad

a mój wscheje nascheje luboscje. Raž je wón so nad khorými a khdymy kmilit, frudnych troschtował a hubjenym pomhał, taž je wón wobčežnyh a spróžnyh wofschewit, sabudženyh a sawje-
dženyh wobrocził, taž je wón njepofutnyh pschezo sažo wabik a proghl, tač dzemy po jeho pschikadže cžinicž. Raž je wón staj-
nje cžicheje myšle a scžerplitow byl, wschitko wufmješchenje a ha-
njenje, wschu hanibu a wscho hwarjenje cžishe snjeht a sa hwo-
jich njepšhecželow proghl, tač dzemy my šlědžicž sa jeho stopami.

W cžahu, kajkiž je nasch cžah, hdžež je tač wjele nush, rosče
džeto luboscje pod rukomaj. Dha wona nowe nadawki dostanje,
na lotrež priedy ženje njeje myšlifa, dha dhrbi wopory pschi-
njesč, lotrež ničto njemóže pschinjesč, hacž jeno luboscž. Hdž
njehamny naschemu kšhesčžijanskemu mjenu žaneje haniby cži-
nicž, ow, njesabudžče: „njesbudžče nikomu ničo wino, cži, kšiba
to, so so mjes hovu lubujecže.“ Samjen.

Socrates.

Socrates je muž s pohansteho cžaha, kotryž so nam husto
mjenuje jako muž kšhesčžanskich pocžinkow. A psched nim dhrbi
so tež tač někotry, kotryž to wulke cžestne m eno „kšhesčžan“
ma, sacžerwjenicž a hanibowacž, tač lóse hólčžicžcjo.

Socrates bě najmudrišči a najnadobnišči muž stareje Gri-
ckšijeje, wón semrě w lěcže 399 do Khrystuškoweho naroda. We
wulkim sławnym měscje Athen běšche žiwj. Jeho nan bě tam
rěšbač a mlody Socrates so tež jedyn cžah s tutym wumjelskim:
džetom saberasche, běchu tola stari grichiszy rěšbarjo tač daloko
w tutym wumjelsktoje, so jich nasch něcžischi cžah hiščeže do-
scžahnyl njeje. Posdžischo wostaji so Socrates wscheho tajkeho
a drugeho džela a wěnowasche hwoj cžah cžichemu, nutrnemu
rospominanju. Do tuteho so husto tač podnuri, so žyly džer
a žyly nóz, so njehibajo, na kamžnym blaku stejescje. Halle
hdž klóncžto sšhadžescje, wozucži se hwojeho sanurjenja a so
modlesche.

Mjes tym so Athenszy měšcženjo so do drohotneje drašty
woblekachy a pschni po měscje kšhodžachu, by so Socrates žyle
jednorje swoblekač, noscheche jenož žyle jednorj namoblek, hano
w symje kšhodžescje husto božy. Jědžishe a pijesche to najjedno-
rišche, wosta pač pschi tajkej wschědnej jědži pschezo strowy, hano,
jako wón sahadžescje. Jeho sažada bě: Nicžeho potrebacž to je
bójske, hdž na mjenje potrebasch, hwo Bohu najbližšche!

Ras škoržescje Sokratej nahladny Athenjan, so to tola tač
droha wěžla je, w Athenje žiwj byčž, woblicži Sokratej, tač
drohi je purpur, kelko płacži wino a kelko debjeńki a druge dro-
hotnosče. Socrates džescje s nim do někotrych kšlamow, w ko-
trychž žyrodu pschedawachu. Muka a olivy běchu tunje. Po-
tom dowjedže jeho do kšlamow, hdžež so sa žyle tunju płacžisnu
drasta pschedawasche. „Šle!“ rjekny wón tamnemu, „mam sa
to, so móžescž tu w Athenje žyle tunjo žiwj byčž!“

Sažo ras škoržescje jemu něchtón, so bě to tola to pucžowa-
nje, lotrež bě pschi cžinik, tač jara wobčežne bylo. „Je twój
njewólnik s tobu hovu pschischoł?“ so Socrates woprašča.

„Wěso je!“ snapschecžiw tamny, so troschku džiwajo.

„Njesescje wón ščo?“ praschescje so Socrates dale.

„Šaj, wulke brēmjo!“ bě wotmoltwa tamneho.

„To drje bě wón jara mucžny?“

„Ow ně! Móžach jeho hnydom sažo wupóšlacž, so by mi
něščo wobštaral!“

„Widžischi!“ džescje Socrates. „Ty masch wot sboža wjazy
dobreho hacž twój njewólnik, tutón pač ma wjazy wot pschirody.
Ty hwo bohaty a hwoobodny, ale słaby a mjehki, twój njewólnik

khdny a nima hwoobody, je pač strowy a hwohny. Praj sam,
ščo je to tón sbožownišči!“

Socrates mějesche pschecžela s mjenom Antisthenes. Tutón
chžysche Sokrata hiščeže pschetrečicž s tym, so swontne, semšte
kubla hwo hiščeže widomnje mjenje wazescje. So by to ludžom
prawje nadpadlo, woblékasche so stary namoblek, kotryž mějesche
wjele džerow. „Pschecželo, pschecželo!“ sawoča so kmějo Sokra-
tes, „psches džery twojeho namobleka kuka wschudžom twoje ps-
chastwo (Eitelkeit)!“

Sacžrunje tač jednorje žiwj, bě tola stajnje wješoły a ra-
dostny. Njesch by so stało, ščož by chžylo, ničo njemóžescje
jeho samolicž. Ras wotghny jemu šty, nahly mužški plistu.
„To je tola wobožna wěž,“ rjekny Socrates, jenož, „so njemó-
žescž ženje do přědka widžecž, hdž je dobre, so so želesny kšobut
stajischi!“

Runje tač wosta žyle směrny, jako ras šhoni, so bě něchtón
sa kšribjetom šle wo nim rěčal: „Njesch mje tola tež pschebije,
hdž ja pódla njeschym!“ to bě wscho, ščož mějesche prajicž.

Ras strowjesche Socrates na hažy měšcžana, kotryž nimo
džescje. Tutón so njedžakowasche ale stupasche hordy dale.
Młodži pschecželo, kotkiž Sokrata pschemodžachu, běchu tehodla
jara hněwni. „Niz tač!“ směrwa jich Socrates. „Wš tola nje-
byschče hněwni byli, byli mje ščo setkač, kotryž by po napo-
hľadže hrosnišči byl hacž ja. Ščo so to nětk hněwacže, dofelž
tutón cžlowjek mjenje šdwořliwy hacž ja!“

Najwjazy sšladnosče, so w scžerplitowscži swucžowacž, mě-
jesche domach w hwojim domje. Kantippa bě jeho mandželska
— a je tuto mjeno Kantippa wschěm mandželskim sawostajika,
lotrež hu s njeměrnym duchom žyloho doma.

Kantippa bě husto jara wobužna a potom so pschezo rad
hadrowasche. Ras bě so sažo rosnjemdrika a hwarjesche jara
na Sokrata, hwojeho mandželskeho. Tutón wobthowa hwoju
směrnosč. Dofelž pač Kantippa pschezo bóle hawtomasche, staže
šklóncžnje a wuńdže s domu. Na tym so hiščeže bóle rosnjemdri.
W hwojej njemdroscži šhrabny hornył wody a wuliny jón sa
mužom s wofnom won. „Mó haj wschač,“ rjekny Socrates so
kmějkajo, „po tajkim hrimanju dhrbjesche tola deschčžika
pschinčž!“

Sa wofebity a wofebny namdawčt bě Socrates hwo tón
nadač, so mlodžinu rostwucžowasche. Njedžeržescje pač to žanu
porjadnu schulu, ale wucžescje na wschěch městnach, na torho-
šcžu, pschi wufhodžowanju, pschi blidže, we wojerškim lěhwoje,
s krotka, wschudžom tam, hdžež ludži namaka, kotkiž chžyhu
něščo nawuknyčž. Sa hwoje rostwucžowanje hwo ničo nježa-
dasche. Pschi tym džescje wón hwoje pucže, so by hwoju wucžbu
temu druhemu prawje lóžtu scžinik, tač so by ju sapschijecž mohł.
Wón da so s nim do rěčow wo nětajkej wěžy. Tač cžinjesche to
ras s mlodym Alcibiadom. Alcibiades mějesche strach, w ludowej
šhromadžisnje wustupicž a rěčecž. Socrates so Alcibiada wo-
prasča:

„Wš so ty bojač, psched někajkim schewzom rěčecž?“

„Ow ně!“ wotmoltwi Alcibiades.

„Wbo“, so Socrates dale praschescje, „by tebe hnadž někajki
komač samolicž mohł?“

„Ženje niz!“ snapschecžiw Alcibiades.

„Alle pač psched někajkim pschekupžom by so ty nabojač?“

„Runje tač malo!“

(Pschichodnje kónž.)

Zwřej a stat.

Wo tym najwaznišchim naž Šerbow nětkle sajmazym pra-
schenju njehodži so dženska, — pónželu — ničo wjele pišacž,

dokeľž móže kóždy rynczľ njedzeli, hdyž „Bomhaj Bóh“ czitaľch, pŕŕchewatany bycz, mĕnimy kerbskeho superintendentu a kerbskeho synodalu. Sacz dotal nam njeje ani jedyn ani tón druhi pŕŕchewoleny. Duž bĕ derje, ſo ſo ſaúdženu ſobotu, 21. januara, kerbska ſhromadžisna tež ſ tutej wĕzu ſabĕraſche a ſo ſo ſa brjedu, 25. januara, woſebita kerbska ſhromadžisna do kerbskeho domu ſwola. Dróbnisheho wo ſobotnej ſhromadžisnje móže kóždy Sserb w „Sserbskich Nowinach“ czitač.

Czehodla dha nochze ſynoda Sserbam tutej dwĕ žadani dopjelnicz, tu, ſo ſjednoczi wſchĕ kerbsko-nĕmſke woſady do jeneho wokreſa pod ſuperintendentom, kotryž je kerbskeje rĕczje móžny a kotryž móže Sserbam a Nĕmžam jenaf ſlužicz, a tu, ſo dawa Sserbam w ſynodze ſaſtupjenym bycz paľ pŕŕchewoleneho abo jeneho powoľaneho ſynodalu? Czehodla? Je to ſebiczne a horde wſchonĕmžowſtvo? Albo njeſnaja Sserbow? Njewjedža, ſchto ſu a hdyž bydla a fajke jich woſadne žiwjenje a telko dawaju ſa ſkutki luboſcze? Albo ſu to jenož wĕſte možy abo wĕſczi mužoj, kiž tu pŕŕchewoleno Sserbam ſkutkuj? Mamy ſnadž jich pytacz mjes tymi, kofſiž nĕtkle tež w nowinach wo tym piſchu, ſo maja to hnydom czi ſchtyr, o primarie Budyſchina, Lubija, Kamjenza a Žitawy tež je ſuperintendentami bycz? Albo rĕczja tu pjenjezne pračhenja ſobu? My Sserbjo ſmy telko ſa ſwontne miſionſtvo woprowali, ſo budže tu tež telko hiſcheže wſche, ſchtož mohlo ſebi to poſtazjenje kerbskeho superintendenty žadacz!

Tehodla: wono woſtanje to naſche ſtejniſchežo a mĕnjenje, ſo ſynoda a žyrkwina wſchynocž nĕdopjelnja ſwoju ſwojatu winowatočz pŕŕchewoleno nam Sserbam, kiž ſmy ſtawy ſaſkeje krajneje žyrkwje, hdyž tutón wažny wokomil njewužija ſa to, ſo by nam dawa, ſchtož naſche je, a dale tež: naſche ſtejniſchežo a mĕnjenje je to, ſo tež Sserbja nĕdopjelnja ſwoju ſwojatu winowatočz, duchowni a woſadni niž, hdyž nĕtkle poſlednje možy a brĕdki njewutriebaja ſa to, ſchtož po ſprawnyh kerbskim mĕnjenju ſluži ľ lepſchemu ewangelſkich Sserbow.

ſ teho ſežĕhuje tež, ſo ſmĕja kerbszy duchowni ſo ſ tutej wĕzu ſ nowa we woſebitej kerbskej konferenzy ſabĕracz, — ſhiba ſo ſo pŕŕchewoleno nich nĕſchto podobneho 25. januara w ſawifku ſ powoľanej kerbskej ſhromadžisnu ſtanje.

ſ bliſſa a ſ daloka.

Judaſch Iſchariot! ſchto mĕniſch, ſchto je Sowjet-Ruſka ſ tutym mužom ſworaľa? Wulki hoberſki pomnik je jemu ſtajika a poſwjećika. Steji tam to poſtawa, wjetſcha hačž naturſka, naha, woblicžo hrožo ľ njebju ſbĕha, o! Jena ruľa torha ſa ſchtyrki, kotryž je to poſtawje ſa ſchiju ſadžernjeny. Žid, kotryž poſwjećeniſku rĕcz dzeržesche, wupraji, ſo je dolho ſa pŕŕchewolenej poſtawu pyľaľ, kotraž by mohla pŕŕchewoleno bycz ľ prĕnjemu pomniku ſa wulku ludowu ſahrodu, kotruž — ſo ſamo wĕ! — „Czeťwjemu ſahrodu“ mĕnuja. Dyrbjesche to bycz podtkóčeny, reboľuzionar, ſbĕžkať wulkeho wliwa. Bĕ ſebi, taľ ſwojedženiſki rĕcznik praji, myſliľ na Raina a na Luzifera (my bychmy prajili „Satana“), je paľ potom woſtal pŕŕchewoleno Judaſchu. ſchtož hiſcheže wjedžaľ njeje, ſchto je Judaſch Iſchariot byľ, tón to tam w ſwojedženiſkej rĕczzi ſhoni. A to njebudž tež tu ſamjeľčane. Bĕ to jena woprawdžita wĕrna poſtawa tuteje ſemje. — Tuto pŕŕchewoleno je wſcho móžne, hdyž to dalſche ſchtyrkiſch! — Judaſch Iſchariot je byľ wopor nabožneho žiwjenjonahlada wo ſozialnym wutriebanju cžlowjekow byľ, wón je tón muž, kiž bĕ 2000 ľt ľ martraſkemu ſtopej kapitaliſtiſkich ſtawisnypiſarjow pŕŕchewoleno, wĕſo bjes wſcheje winy, wón bĕ czerwjeny prjedybĕžer ſwĕtareboľuzije, wón bĕ dwanaty japoſchtoľ Jeſuſa Chryſtuſa, teho wo-

dzerja bĕrgar, ew. — Nĕtkle potajkim wĕny, ſchto je Judaſch Iſchariot byľ. — Pomnik je czerwjeneje barby a je — jenož ſ gipſa! Je tamny Žid ſnadž ſ tym woſnamjenicž chyzľ, tračje noweje czerwjeneje Ruſkowſteje, ſo tutón pomnik ſwĕtareboľuzije ſ gipſa wuhotowacz da? — ſo ſo pŕŕchewoleno poſwjećenju tróžny ſ kanony wutſĕli, njeby wſchaľ hiſcheže nicžo dale byľo, ale, ſo ſo tute ſi wutſĕle ſ granatami, kotrež pŕŕchewoleno hlowny ſwojedženiſkeje ſhromadžisny wujachu, ſtachu, je drje nĕſchto woſebite! —

W Poſnanju ſu ſo 29. novembra ſaúdženeho ľta ſaſtupjerjo ewangelſkich, kiž we wot nĕhduscheho prufkeho kraľewſtwa wotdžĕleny chrajinach bydla, ſeſchli a ſo ľ prĕnjej krajnej ſynodze ewangelſko-uniowaneje žyrkwje w Poľſkej ſjednocžili. Woſebity džaľ tuta ſynoda wupraji ſchwedſkemu arzbiscopej Soederblom, kotryž je ſmužicze a ſ wuſpĕchom ſa prawa ewangelſkich w Poľſkej wuſtupowaľ. — Tutón arzbiskop Soederblom je ewangelſki biſkop, na njeho ſo jaľo na pŕŕchewoleno powoľaja czi, kofſiž ſebi ſa wodžazeho duchowneho naſcheje ewangelſkeje žyrkwje w Caſſkej žadaja to mjeno biſkop. ſynoda je toľe mjeno tež w ſaúdženy ch dujach pŕŕchewoleno.

„Bomhaj Bóh“. Nowe ľto je powyſchene pľaczisny ſa nĕmale wſchĕ nowiny a czaſopisny pŕŕchewoleno. „Bomhaj Bóh“ doſtawajch — ſ na mjeniſcha nĕtkle hiſcheže — ſa 2 hr. wot wudawaľnje. A hdyž ſo ľ temu tu a tam poſtne porťo pŕŕchewoleno, njebudže wono pŕŕchewoleno hiſcheže taľ drohe kaž nĕmĕſke njedželniki. Do žyľa, ſchtož „Sserbske Nowiny“ ſ poſtom doſtawa, njetrjeba, hdyž ſebi wudawľ „Sserbske Nowiny a Bomhaj Bóh“ na poſcze ſtaſa, ſa „Bomhaj Bóh“ žaneho pjenježka ſa pŕŕchewoleno pľaczicž ale jenož ľ 2 hriwnje. Dyrbjaľ paľ ſo toľa ſchto namacač, kiž njemohľ tej bĕrtľkľetnej dwĕ hriwnje ſuĕſcž, — je to mjenje hačž jene jeničžke kurjaze jeľto! — tón to njech ſjewi ſwojemu duchownemu, wupuczja ſo namaka. Njchtoň paľ njedyrbjaľ žane njedžĕſke kopjenko puſchĕcicž, nĕ, wjeľe bóľe je kóždy Sserb proſcheny, ſo by druhich nawabil, ſebi jo ſtaſacz. A ſchtož mjes Sserbami nĕſchto ſpomóžne ſa Sserbow, ſchtož ſkutk ſnutſkeho miſionſtwa doľon ecž chze, tón pŕŕchewoleno ſwojemu duchownemu abo redaktoru kopjenka dar ſa „Bomhaj Bóh“ a jeho potrebnocze. Taľki ſkutk wĕſcze ſwoje žohnowanje pŕŕchewoleno. Tehodla je tež hodowna konferenca kerbskich duchownych jenohľópnje wobſamkła, wſcho, ſchtož móžno, ſa dzerženje a roſſchĕrjenje tuteho kopjenka cžinicž, woſebje ſo poſtaracz, ſo porťo a druge kopjenko njetrjebawſchi njepowuſcha. — Wſchitzy knježa duchowni kaž pŕŕchewoleno knjeſoweje žyrkwje mjes Sserbami ſu ſ tutym najwutrobniſcho wo to proſcheni, ſo bychu ſo poſtarali ſa dalſche roſſchĕrjenje naſcheho kopjenka. — Wſchirunaj na pŕŕchewoleno tež pľaczisnu mjes Sserbami roſſchĕrjeneneho nĕmſkeho njedželnika „Nachbar“, pľaczicž nĕtkle 3,50 hr. — Njedyrbjaľ „Bomhaj Bóh“ raſ dóncž, wobrocž ſo tón, kiž jo pŕŕchewoleno poſt doſtawa, ſ reklamaziju, na poſt abo liſtynofcherja, tutón dyrbi ſo wo to poſtaracz. — Wſchirunaj temu tež to dalſche, ſo ſo telko hriwnow wudawa ſa ľto a ſa bĕrtľ ľta bĕſ komdženja, hdyž adventiſta abo adventiſtka pŕŕchewoleno „Herold d. Wahrheit“ abo nĕſchto podobne a hdyž druſy kolporterojo pŕŕchewoleno ſ tym abo ſ druhim. A toľa je kóždy ſchewoleno ſežijan, duž tež ty, we woczach adventiſtow póhan abo póhanka!

Liſtowanje. M. we M. ſa 5. po ſjoch kraľach. — M. we Gr. ſa ſeptuagesima.

Samolwity redaktor: ſaraľ Wyrzacž w Moſaczach.

druſtvo ſ wobmj. ruľ. w Budyſchinje.

Cziſcž a naklad. Ssmolewjež knižicziſchewoleno, ſap.